

Arzu Bahar

Bir Gece Yarısı

öykü

BİLGİ YAYINEVİ

Çağla ve Başak'a

İçindekiler

Cevat Bey	9
Kafanı Kaldırma!	16
Karafaki	22
Vavi!	30
Pısırick Osman	43
Bir Gece Yarısı	54
Adaletsiz	71
Papatya Tacı	79

CEVAT BEY

Bütün hayatı boyunca bu kadar utandığını hatırlamıyordu Cevat Bey. Dükkânı nasıl kapattı, evine nasıl ulaştı hiç bilemedi sonraki günlerde. Yolda yürürken başını yerden kaldıramadığı kaldı aklında. Bir de kulaklarındaki yanma hissi. Düşündükçe fena oluyordu. Normalde asla yapmayacağı, başkasının yaptığını görse akli melekelerinden şüphe duyacağı şeyi yapmış, çoğu kendi çocuklarıyla yaşıt onlarca insanın içinde pantolonunu, iç çamaşırını indirivermişti.

Yazdan kalma güneşli bir sabah, besmeleyle açtı dükkânını. Sağ ayağıyla adımını attığı kapıdan dualarla girdi. Karısının evden çıkarken eline tutuşturduğu sefertasını tezgâhın altına yerleştirirken burnuna karnıyarık kokusu gelince sevindi.

Toz kalkmasın diye avcuna aldığı suyu yerlere serpti, dip köşe süpürdü. Sabunla köpürttüğü bezle tezgâhını, masasının üzerini ova ova sildikten sonra bir kahveyi hak etmişti. Taburesini alıp kapının önüne çıktı. Sabah telaşı biten diğer esnaflar da birer ikişer kapıların önünde yerlerini alıyordu. Hal hatır sora-na, sağa sola selam verene kadar geldi kahvesi. Tabakasından bir de sarma sigara çıkarıp yaktı.

Oh! Dünya varmış!

Dükkân, babası Nuri Bey'den kalmıştı. Nuri Bey ufak tefek, biraz kilolu, kendi halinde bir adamdı. Hayattaki en büyük gu-

rur kaynağı ailesinden sonra bıyıklarıydı. Onları saatlerce tarar, bademyağı sürerek besler, uçlarını parmağına dolayıp yukarı yukarı kıvrırdı. Diyelim ki canı bir şeye sıkılmış, sorunun çözümü bıyıklarının ucundaymışçasına burar dururdu. Sevinçliyse ya da heyecanlı, konuşmaya başlamadan önce işaretparmağının sırtıyla yanlara doğru şöyle bir düzeltirdi. Cevat Bey de –çocukluğu boyunca gözü hep babasında olduğundan belki– bıyıkları terlemeye başladığı günden beri ustura sürmedi. Çok baktı, çok çabaladı, taradı, yağlar sürdü, ayna karşısında saatler geçirdi lakin ne babasıninki kadar gürleştirdi bıyıkları ne de yukarı kıvrıldı. Ömrü boyunca öyle fırça gibi dümdüz durdular. Baktı bir türlü olmuyor o da önemli bir şey söyleyeceği zamanlarda önce işaretparmağının sırtıyla düzeltip hafifçe boğazını temizlemeyi alışkanlık haline getirdi.

Oğullarının okumasını çok istedi Nuri Bey. Biri doktor biri avukat olacak, soranlara şöyle kurumlana kurumlana cevap verecekti. Olmadı. Küçük oğlu Ahmet, küçük olmanın şımarıklığını atamadı üstünden, öyle başıboş, hovarda yaşayıp gitti. Büyük oğlu Cevat, ortayı bitirince yanında çalışmaya başladı. Dahası da olsa iyiydi elbet ama yine de gurur duyuyordu oğluyla. Süleledeki en tahsilli kişi kendi oğluydu nihayetinde. Önce hesapları devretti, zamanla bütün dükkânı. O gün bugündür Cevat Bey saat tam yedide kepenk kaldırıyor, içerideki işleri bitirip saat sekizde sabah kahvesini içmek için kapı önündeki yerini alıyordu.

Güneşli sabahın tadını çıkarırken gözü çapraz dükkânın sahibi Kostas Efendi'ye takıldı. İriyarı adam sandalyesinde iki büklüm olmuş, omuzları çökmüş, başı öne ne kadar eğilebilirse o kadar eğilmiş oturuyordu. Belli ki bir derdi vardı ya onca insanın önünde seslenip sormak istemedi. Kahvesinin son yudumunu içip yanına gitmek için ayağa kalkarken geldi günün ilk müşterisi. Kürk yakalı yeşil mantosu, parıldayan rugan ayakkabılarıyla orta yaşlı, ufak tefek hanımefendinin ardından dükkân-

na girdi. Kolunun her hareketinde bilezikleri şingırdayan kadın top top ipek kumaşları açtırıyor, üçer beşer metre kestiriyordu. Otuz seneden fazladır bu işi yapıyordu Cevat Bey, böyle müşteriye denk geldiği bir elin parmaklarını geçmezdi. Ya ev hanımları ufak tefek dikişlerini yapmak için gelir, ihtiyaçlarını santim santim hesaplayarak alırlardı. O da basma, pazen ancak. Ya da birinin düğün derneği olacak da kesenin ağzını –tamamını değil ama birazını– açacak, Cevat Bey de kazandığı paradan bir şey anlayacaktı. Nerede böyle metrelerce ipek kumaş alsınlar?

Cevat Bey başına talih kuşu konmuş gibi hissetti kendini. Renk renk ipeklileri okşar gibi açarken aklından hesap yapıyor, içi içine sığmıyordu. Karısının kış için istediği zerzevatlar, kızın çeyizinin eksikleri, oğlanın küçülen ayakkabısı derken epey açık kapanacaktı.

Yerlere kadar eğilerek uğurladı müşterisini. Şoför sokağın başında bıraktığı arabasından koşarak gelmiş, paketleri kucaklarken zorlanmıştı. Cevat Bey dilinin damağının kuruduğunu fark edince tekrar kahveciye seslendi, buz gibi bir gazoz istedi. Öyle ya, bu kadarcık keyfi hak etmişti. Çırak getirdiği gazozu *pıstlatarak* açıp verdi. Kana kana içerken dünyanın yükü omuzlarından kalkmış, toplaya çıkara altından kalkamadığı hesapları kapatmanın rahatlığı her hücrelerine yayılmıştı. Akşam eve gitmeden Markiz Pastanesi'ne uğramalı, vitrine sıra sıra dizilmiş çikolatalı pastalardan almalıydı. Ayten nasıl da severdi, görünce yanakları pembe pembe olacaktı sevinçten.

Ayten... Karısı, otuz iki yıllık can yoldaşı. Kendisine iki evlat vermiş, bugüne kadar üzerlerine titremiş, becerikli, hamarat Ayten. Evinin direği. Bir günden bir güne dert yanmaz, sesini yükseltmez, söylenmez, çok üzülse bir kenara çekilip kimselere, hele kocasına asla, göstermeden yaşın yaşın ağlar. Sesi hep içli bir türkü söyler gibidir. Ta derinden, buğulu gelir. Her zaman gül kokar mesela. Oysa ne bahçeleri var gül yetiştirecek ne parfüm,

koku sürme alışkanlığı. Olsa olsa bir limon kolonyası. Ayten'in teninden gelir gül kokusu. Göğüslerinin arasına, boynunun boğumuna gül bahçesi saklamış da canı istediğinde kokusunu salıverirmiş gibi. Cevat Bey'in içi ılıdı karısını düşününce.

E bu kadar aylıklık yeterdi, gazozunu bitirip ayaklandı. Müsrifçe para harcayacak adam değildi, hele bir alt alta yazsındı bakalım; nereye ne ödenecek, elinde ne kalacak. Sabahtan beri okumaya fırsat bulamayıp uçmasın diye üzerine taş koyduğu gazeteyi aldı, şöyle bir sallayıp düzeltti, dükkâna girdi.

Kostas Efendi'nin yerinde olmadığını fark etmedi.

Cevat Bey çarşı esnafına uyup adının sonuna "Efendi"yi eklese de Kostas ile çocukluk arkadaşydılar. Kendisi gibi Kostas'a da dükkânı babasından kalmıştı. Babalarının çarşıda başlayan dostluğu, ailece görüşmeye kadar varmıştı. Kostas doğduğunda babası Alex, kuralların dışına çıkmakta sakınca görmeyip oğlunun vaftiz babası olmasını istemişti Nuri Bey'den. Nuri Bey ne olduğunu, ne yapacağını bilmesede dostunu kırmamış, o da Cevat'ın kirvesi yapmıştı Alex'i. Böylece Cevat'la Kostas kardeş gibi büyüdüler.

Kostas Efendi'nin birkaç gündür kulağına gelen söylentiler canını sıkıyordu. Derinlerde hareketlenmeye başlayan bir huzursuzluk vardı. Ne olduğunu anlamıyor, içinde kabara kabara büyüyen tedirginliği nasıl bastıracağını bilemiyordu.

O sabah gazeteyi açınca anladı huzursuzluğunun sebebini. Kalbi duracak gibi oldu.

"YUNANLAR SELANİK'TE ATATÜRK'ÜN EVİNE BOMBA ATTI!"

Bu tahmin ettiğinden fenaydı. Kendisi için korkmadı Kostas. Bunca yıl komşuluk ettiği, selam verip selam aldığı insan-